RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 135/87 *

I — De feiten en het procesverloop

In zijn arrest van 6 februari 1986 (zaak 143/84, Vlachou, Jurispr. 1986, blz. 459) heeft het Hof (Eerste kamer) bij zijn onderzoek naar de regelmatigheid van intern vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82, (ter bezetting van een post van Griekstalig reviseur-hoofdvertaler bij de talendienst van de Rekenkamer), het volgende vastgesteld:

„Mitsdien heeft de jury, doordat zij eerst kennis heeft genomen van de bewijsstukken van de sollicitanten, en vervolgens een zodanige verdeling van de voor de beroepservaring toe te kennen punten heeft vastgesteld, dat daardoor bepaalde, door een der sollicitanten overgelegde bewijsstukken objectief beschouwd werden ondergewaardeerd, het algemene beginsel van gelijkheid van behandeling van alle deelnemers aan een vergelijkend onderzoek geschonden.

De onwettigheid van het besluit van de jury waarbij de criteria voor de waardering van de bewijsstukken betreffende de beroepservaring van de sollicitanten werden vastgesteld, heeft gevolgen voor het besluit van de jury waarbij zij een lijst van geschikte kandidaten, in volgorde van geschiktheid, heeft vastgesteld, die door het tot aanstelling bevoegde gezag voor het benoemingsbesluit is gevolgd.

Gezien de onwettigheid van de bij vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82 gevolgde procedure, dient derhalve het besluit van 25 november 1983, waarbij de president van de Rekenkamer K. heeft benoemd tot reviseur-hoofdvertaler bij de talendienst van de Rekenkamer, te worden nietig verklaard."

Na dit arrest, waarbij de benoeming van Klapanaris (die in het kader van genoemd onderzoek als eerste op de lijst van geschikte kandidaten was geplaatst) nietig werd verklaard, verzocht Vlachou, vertaalster bij de Griekse afdeling van de talendienst van de Rekenkamer en tweede op de lijst van geschikte kandidaten van hetzelfde onderzoek, het tot aanstelling bevoegd gezag bij brief van 21 maart 1986 om haar op de betrokken post van reviseur-hoofdvertaler te benoemen. Bij besluit van 15 juli 1986 wees het tot aanstelling bevoegd gezag dit verzoek als ongegrond af.

Bij besluit van 26 augustus 1986 publiceerde hetzelfde tot aanstelling bevoegd gezag een aankondiging van een interinstitutioneel vergelijkend onderzoek (CC/LA/10/86) ter voorziening in de nog steeds vacante posten van reviseur-hoofdvertaler bij de Griekse afdeling van de talendienst.

Op 14 oktober 1986 diende Vlachou een klacht in tegen genoemde besluiten van 15 juli en 26 augustus 1986. Nadat deze klacht bij een besluit van 29 januari 1987 was afgewezen, stelde Vlachou het onderhavige beroep in, dat op 30 april 1987 ter griffie van het Hof is ingeschreven.

Bij beschikking van 24 september 1987 heeft het Hof (Eerste kamer) Klapanaris toegestaan te interveniëren tot ondersteuning van de conclusies van verweerster.

* Procestaal: Frans.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Het Hof (Eerste kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Vlachou concludeert dat het den Hove behage:

a) het beroep ontvankelijk te verklaren,

b) het beroep gegrond te verklaren, en bijgevolg

c) te verklaren dat de afwijzing van haar verzoek van 21 maart 1986 en van haar klacht van 14 oktober 1986 onwettig was en dus nietigverklaard moeten worden,

d) mitsdien te verklaren dat verzoekster recht heeft op benoeming op de betrokken LA 5/LA 4 post bij de Griekse vertaalafdeling van de Rekenkamer,

e) het door de Rekenkamer aangekondigde vergelijkend onderzoek CC/LA/10/86 nietig te verklaren,

f) verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

De *Rekenkamer* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren,

— verzoekster in alle kosten te verwijzen.

Klapanaris concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren,

— althans ongegrond te verklaren,

— verzoekster in alle kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

In haar verweerschrift voert de *Rekenkamer* aan, dat het beroep niet-ontvankelijk is. Zij stelt dat verzoekster, aangezien het onderhavige geding voornamelijk gaat over de uitlegging van het arrest van het Hof van 6 februari 1986 in zaak 143/84, in plaats van een beroep tot nietigverklaring in te stellen, het Hof had moeten verzoeken om uitlegging van dit arrest conform artikel 40 van 's Hofs-Statuut EEG. De Rekenkamer sluit bovendien uit, dat het onderhavige beroep alsnog zou kunnen worden beschouwd als een verzoek om uitlegging, omdat het niet is gericht tegen allen die partij waren in zaak 143/84, zoals artikel 102 van het Reglement voor de procesvoering voorschrijft.

Het beroep zou in ieder geval niet-ontvankelijk zijn, voor zover het strekt tot nietigverklaring van het besluit tot afwijzing van het op 21 maart 1986 door verzoekster gedane verzoek. Dit besluit kon namelijk en-

kel langs administratieve weg worden aangevochten (wat ook is gebeurd).

Vlachou stelt daarentegen dat het beroep ontvankelijk is, omdat het tijdig is ingesteld en gericht is tegen voor haar bezwarende handelingen. Tevens merkt zij op, dat het arrest van het Hof in zaak 143/84 volgens haar volkomen duidelijk was, en zij er dus geen enkel belang bij had hiervan uitlegging te vragen.

Klapanaris sluit zich aan bij de opmerkingen van de Rekenkamer over de ontvankelijkheid van het beroep.

Ten gronde

Ten gronde voert *verzoekster* drie middelen aan.

Het eerste middel is ontleend aan schending van artikel 176 EEG-Verdrag, omdat het tot aanstelling bevoegd gezag ingevolge het arrest in zaak 143/84 verzoekster, die als tweede op de lijst van geschikte kandidaten van vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82 stond, op de betrokken post had moeten benoemen. Tot staving van dit middel betoogt Vlachou, dat het Hof in eerdergenoemd arrest niet de gehele lijst van geschikte kandidaten van dit vergelijkend onderzoek ongeldig zou hebben verklaard, maar enkel het besluit tot benoeming van de als best geplaatste (Klapanaris); haar stelling zou bovendien bevestigd worden in het arrest van het Hof van 9 februari 1984 (gevoegde zaken 316/82 en 40/83, Kohler, Jurispr. 1984, blz. 641).

Het tweede middel is ontleend aan schending van artikel 29 van het Ambtenarenstatuut: in geval van annulering van het bovengenoemd vergelijkend onderzoek had het tot aanstelling bevoegd gezag een ander intern vergelijkend onderzoek moeten organiseren, in plaats van een interinstitutioneel vergelijkend onderzoek.

Ten slotte is er volgens verzoekster sprake van misbruik van bevoegdheid, omdat de weigering om haar op de betrokken post te benoemen niet door het belang van de dienst zou zijn ingegeven.

De *Rekenkamer* stelt dat het Hof in zijn arrest in zaak 143/84 heeft vastgesteld, dat in de bij vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82 gevolgde procedure een objectief gebrek schuilde, te weten de onwettigheid van het besluit van de jury tot vaststelling van de criteria voor de waardering van de bewijsstukken met betrekking tot de beroepservaring van de sollicitanten. Deze onwettigheid bracht uiteraard mee, dat de door deze jury op basis van de betwiste waarderingscriteria opgestelde lijst van geschikte kandidaten ook onwettig was. Dit zou trouwens duidelijk blijken uit de tekst van genoemd arrest en met name uit rechtsoverweging 20.

Onder deze omstandigheden, zo meent de Rekenkamer, kon zij niet overgaan tot de benoeming van verzoekster op basis van een lijst van geschikte kandidaten, die door het Hof onwettig was verklaard. Zij moest daarentegen ter uitvoering van het arrest in de eerste plaats de benoeming van Klapanaris ongedaan maken en in de tweede plaats opnieuw voorzien in de aldus vacant geworden post. De Rekenkamer zet eveneens uiteen, dat de door verzoekster tot ondersteuning van haar stelling ingeroepen precedenten niet relevant zijn, want zij betreffen geen zaken, waarin het Hof heeft beslist dat de door de jury opgestelde lijst van geschikte kandidaten onwettig was.

Wat betreft de beweerde schending van artikel 29 van het Ambtenarenstatuut betoogt de Rekenkamer, dat het volgens vaste rechtspraak van het Hof tot de taak van het tot aanstelling bevoegd gezag behoort om, met inachtneming van de in artikel 29 genoemde volgorde, zelf te beslissen op welke wijze zal worden voorzien in de bij zijn instelling bestaande vacatures.

De Rekenkamer verzoekt ten slotte om verzoekster in alle kosten te verwijzen, omdat haar beroep van vexatoire aard is.

Klapanaris sluit zich aan bij de argumentatie van de Rekenkamer door in de eerste plaats te benadrukken, dat de lijst van geschikte kandidaten van vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82 in het arrest van het Hof van 6 februari 1986 nietig is verklaard, en in de tweede plaats dat de beslissing van het tot aanstelling bevoegd gezag om via een interinstitutioneel vergelijkend onderzoek te voorzien in het betrokken ambt van reviseur-hoofdvertaler, volledig valt binnen de beoordelingsruimte waarover dit gezag ter zake beschikt.

Klapanaris verzoekt ten slotte om verzoekster te verwijzen in alle kosten, daaronder begrepen die van de interveniënt.

G. Bosco
rechter-rapporteur